

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5A 160/2014, o návrhu na přikázání věci jinému soudu dle § 9 odst. 1 s. ř. s.,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5A 160/2014 **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu (rovněž městského soudu), ke které údajně dochází ve věci jeho žádosti o poskytnutí informací ze dne 28. 8. 2013 (poskytnuty dle žalobce nebyly informace specifikované v bodech 2–4 žádosti).

Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh odůvodnil poukazem na skutečnost, že žaloba směřuje proti nečinnosti tohoto soudu, u nějž působí soudci, kteří by o ní měli rozhodovat. Tato skutečnost by mohla vyvolat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů městského soudu. V této souvislosti odkázal na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70.

Žalobce svého práva vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, stanoveného v § 9 odst. 3 s. ř. s., nevyužil.

Nejvyšší správní soud shledal návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, jenž má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout.

Nejvyšší správní soud shledal, že v posuzované věci jsou splněny uvedené podmínky. Předsedkyně senátu městského soudu poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví. Spatřuje je v tom, že v projednávané věci je žalovaným městský soud. Nejvyšší správní soud souhlasí, že v takovém případě lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců. Jestliže je žalovaným správním orgánem samotný soud, který by měl o žalobě z pozice správního soudu zároveň rozhodnout, nelze u jeho soudců vyloučit určitou míru sounáležitosti s touto institucí. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou tedy pro možnou podjatost vyloučení.

Obdobný právní názor již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyslovil mnohokrát, odkázat lze například na městským soudem zmiňovaný rozsudek č. j. 4 As 14/2004 – 70, nebo z nedávné doby na usnesení ze dne 14. 1. 2015, č. j. Nad 370/2014 – 23.

Vzhledem k důvodnému vyloučení všech soudců specializovaných senátů žalovaného jsou splněny podmínky pro delegaci věci jinému krajskému soudu stanovené v § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud ji proto přikázal Krajskému soudu v Českých Budějovicích, neboť žalobcova adresa pro doručování spadá do územní působnosti tohoto soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu